

ז' חשוון ה'תשע"ד 11.10.13
 מגזין מס' 249
 שבת פרשת לך לך
 קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הכתב הלבוי

מי הוא הראוי להתגלות אלוקית?

סח הרבי הריי"ק: בהיות אאמו"ר (אדוני אבי מורי ורבי, אדמו"ר הרש"ב) בן ד' או ה' שנים נכנס אל זקנו (סבו, מחבר הספר) ה"צמח צדק" בשבת קודש פרשת וירא והתחיל לבכות, באמרו: מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה? ויענהו ה"צמח צדק": כשיהודי צדיק, בגיל תשעים ותשע שנים מחליט שעליו למול את עצמו - כדאי הוא שיתגלה אליו הקב"ה.

(על פי 'היום-יום' ט' חשוון)

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנא

עזרה ראשונה לזכונ

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי ו' מר חשון 10/10/13	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	21:00	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
שני י' מר חשון 14/10/13	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רוזנטל 054-472-49-06
שלישי י"א מר חשון 15/10/13	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15, חניה מרח' טשרניחובסקי	21:00	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי י"ב מר חשון 16/10/13	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
רביעי י"ט מר חשון 23/10/13	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	רויטל 050-8-634-107

'אתכפיא' ו'אתהפכא'

האמורים. בכל פעם שהוא רואה את הדברים הללו הוא אמנם מרגיש רצון עז לאכול אותם, ריר מתחיל לנטוף לו מהפה – אבל הוא מתגבר ומכריח את עצמו לא לגעת בהם. באופן מהותי לא חל בו שום שינוי וגם התאוה נשארה כשהיתה, אלא שהוא כופה את עצמו שלא לממש את התאוה הזאת.

השלב השני בא בדרך כלל אחרי זמן מה שבו עמד האיש בשלב הראשון (משך הזמן הנדרש לכך משתנה מאדם לאדם, ומענין לענין). אחרי שבמשך תקופה ממושכת הקפיד שלא להיגרר אחר תאוות האכילה הזאת וכפה על עצמו להינזר מדברי המותרות הללו – מתחיל להתפתח תהליך של 'אתהפכא': התאוה עצמה הולכת ונחלשת, עד שהיא נעלמת לגמרי. ככל שחולף הזמן כן הוא נזקק לפחות כפייה וכח רצון, שכן הוא מתחיל לחוש, שהוא נמשך פחות אחר הדברים הללו. סופו של תהליך זה במצב שבו מתחיל האדם למאוס בדברי המותרות ולשנוא אותם. הוא כבר לא צריך לכפות את עצמו שלא לאכלם, שכן לא זו בלבד שאין הוא מתאוה אליהם, אדרבה, הוא כבר סולד מפניהם.

'אתכפיא' מציינת איפוא מצב שבו קיים פער בין מחשבתו של האדם (המכוונת אותו בכיוון הרצוי) לבין מה שהוא רוצה ומרגיש בפנימיותו. הוא מבין שצריכים להתנהג בצורה מסויימת, אבל לבו אינו מסכים לכך ומנסה לגררו לכיוון הנגדי. האדם צריך לכפות על הלב את מסקנות השכל ולהכריח את עצמו לעשות את מה שהוא חושב לנכון, בניגוד למה שהוא רוצה ומרגיש. 'אתהפכא' מציינת את המצב שבו כבר קיימת חפיפה והזדהות בין מה שנכון וצודק לבין מה שהאדם רוצה ומרגיש, שכן הוא הביא את לבו ורצונותיו למצב שירצו וירגישו את הדברים הנכונים.

באוצר המושגים של תורת החסידות ישנן שתי מילים ארמיות בעלות משמעות רבה, מרכזית ובסיסית בעולמה של החסידות. הן חוזרות ונשנות באין ספור הבטים: הן בדיונים הפילוסופיים העמוקים אודות תכלית הבריאה וסוגיות הטוב והרע בעולם, והן בכללות עבודת האדם הפנימית לבוראו כפי שהיא מבוארת על ידי החסידות. שתי מילים אלה הן: 'אתכפיא' ו'אתהפכא'.

'אתכפיא' היא מלשון כפיה (כפיית הרע בעודו בתוקפו), ו'אתהפכא' היא מלשון היפוך (שינוי מהותו של הרע ועד להפיכתו לטוב גמור). אלה הם שני המצבים הכלליים שבהם עשוי הרע לעמוד נוכח הטוב: מצב אחד שבו הטוב כופה ומכריח את הרע, בניגוד לרצונו, להשתעבד לטוב; ומצב שני, שהרע כבר נכנע לטוב עד כדי כך שהוא עצמו הפך לטוב.

'אתכפיא' ו'אתהפכא' בעבודת החינוך העצמי

נשתמש בדוגמא פשוטה ביותר להמחשת הדבר. פלוני מגיע למסקנה, שהוא חייב להשתלט על תאוה גדולה שלו – תאוות אכילת דברי מותרות. הוא רגיל לאכול דברי מתיקה ושאר דברים שהינם בגדר מותרות בלבד, והוא חש שהוא נהיה שטוף בתאוה זו ושעליו לחדול ממנהג מגונה זה.

[אמנם, כיון שבעולם הזה אי אפשר בדרך כלל לעבור מן הקצה אל הקצה בבת אחת, הרי שזקוקים ל'ממוצע בינתיים'. וזהו שסדר העבודה המסודר בדרך הטבע הוא 'מן הקל אל הכבד'... 'מן החיצוניות אל הפנימיות'... 'מהקליפה אל ה'תוך'... ואם כן,

ה'אתכפיא' אינה 'זיוף' כי אם כורח המציאות

השלב הראשון בהתגברות על התאוה היא ה'אתכפיא'. מיועדנו מתחיל לכפות את עצמו להינזר מדברי המאכל

מעלת קבלת העול על התענוג באלוקות

עכשיו הבה נראה איזה מצב נעלה יותר? לכאורה, ה'אתהפכא' גדולה מה'אתכפיא', שכן אדם שצריך להכריח את עצמו לעשות את הדברים הנכונים מוכיח בכך, שיש בו כעין סתירה פנימית וחוסר הזדהות אמיתית עם מה שהוא חושב לנכון. הוא צריך להיאבק עם עצמו ותמיד נשקפת לו סכנה שייכשל ולא יצליח להשליט את המוח על הלב. לעומתו, זה שהגיע לדרגת 'אתהפכא' הגיע לשלימות פנימית ולהזדהות עמוקה עם הדברים.

ברם, אף שמבחינת התוצאה הסופית (תענוגו של האדם באלוקות) ה'אתהפכא' גדולה מה'אתכפיא', הרי מבחינת עצם העבודה (תענוגו של הבורא על 'קבלת עול' של הנברא) - גדולה עבודת ה'אתכפיא' על ה'אתהפכא'. ובאמת, רק בודדים מסוגלים להתעלות למצב של 'אתהפכא' מוחלטת, והם הצדיקים הגדולים שבכל דור ודור הזוכים למעין גאולה פרטית ומתענגים בחייהם על

ה' מעין עולם הבא. אלא שכבר אמר הרמב"ם "התורה על הרוב תדבר". רוב בני האדם נולדו כדי להיאבק וימותו כן תוך כדי המאבק. הם לא יסיימוהו לעולם. ככל שיתעלו כן יעמדו בפניהם נסיונות מסוגים אחרים ולעולם יהיה עליהם להיאבק ולהתמודד. לשם כך נבראנו. יתירה מזו, מבואר בחסידות כי לעתים מתחכם היצר 'להרדים' את האדם, בהניחו לו תקופות ממושכות לעסוק באין מפריע בעניני קדושה עד שידמה כי אינו נזקק עוד למאבק.. אשר זהו מתחבולות היצר לתקוף את האדם ולהפילו דוקא כשאינו מוכן ועירני... אשר על כן הזהירו חז"ל "אל תאמן בעצמך עד יום מותך", שכן על האדם להישמר תמיד מפני הטעיית עצמו בנוגע למעמדו ומצבו האמיתי. גם כאשר נצליח להגיע ל'אתהפכא' (לפי ערכנו), יהיה זה רק בתחומים מסויימים, אבל עדיין יהיה עלינו להיאבק ברבדים דקים יותר ובשטחים אחרים של החיים. חסידים אומרים: מטרטנו אינה לנצח; מטרטנו לעשות, להיאבק!

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

הסיפור השבועי

ברית מטלטלת

בשל משרתו הבכירה היה יני נתון למעקב מתמיד של השלטונות, אך הוא הכיר רבים מאנשי השלטון, וידע כיצד לחמוק מידיהם פעם אחר פעם, בעזרת שוחד נדיב והרבה וודקה יקרה.

אולם עריכת ברית מילה לילד היא עניין אחר לגמרי. כיצד עושים זאת בלי שהדבר ייודע לקומוניסטים? פקידים סובייטים בכירים הזהירו אותו במפורש כי הוא עלול להישלח לסיביר אם יעז למול את בנו. הוא השיב בקול בוטח: "אני מכבד את דרישתכם, אולם שומר על זכותי לערוך אירוע חגיגי לרגל הולדת בני". לזה הביעו גם הם את הסכמתם.

החגיגה נקבעה ('במקרה' כמובן) ליום השמיני להולדת התינוק. לאירוע הוזמנו ידידים רבים מהקהילה החסידית, וכדי שלא לעורר חשד הזמין יעקב גם את מר שפיגל, פקיד בכיר בממשלת אוזבקיסטאן, שיבוא לשמוח עמו ולברכו לרגל הולדת בנו.

בבוא היום התמלא הבית מוזמנים, ובהם הבכיר שפיגל, שהתברר כי הוא יהודי. יני עבר בין האורחים והתיישב ליד שפיגל. הוא מזג לאורח כוס וודקה וזה אמר 'לחיים', בירך את בעל השמחה ולגם כהלכה. כשקם יעקב, התיישב ליד שפיגל אורח אחר, גם הוא מזג לו כוס מלאה ואמר עמו 'לחיים'. אחריו באו שלישי ורביעי וכל אחד ואחד מזג לשפיגל עוד כוס, עד שזה כבר היה שתוי לגמרי.

בשלב זה היה יני בטוח כי דעתו של שפיגל אינה נתונה לנעשה, וכי כבר אפשר לערוך את ברית המילה. ליתר ביטחון הקיפו עשרה חסידים את המוהל והתינוק, והרב

השמחה על הולדת הבן היתה מהולה בדאגה. אבי הבן, יני (יעקב) קריצ'בסקי, שימש מנהל בכיר של רשת מפעלי טקסטיל בטשקנט שבאוזבקיסטאן. הימים ימי השלטון הקומוניסטי שרדף את הדת. איך יוכל אדם בכיר כמותו למול את בנו?

יני נולד להורים חסידים. סירובו של אביו לעבוד בשבת גזר על המשפחה חיי עוני ומחסור. כדי להסיר חשד שההימנעות מעבודה בשבת נובעת מסיבות דתיות, נמנע האב מללכת לבית הכנסת. כך גדל הילד בלי שביקר מעולם בבית הכנסת. באין ברירה נשלח ללמוד בבתי הספר הסובייטיים.

מנה מזערית של לימודי יהדות קיבל יני בשעה מוקדמת בבוקר. בחור ישיבה היה בא אל ביתו ולומד עמו. תמורת שעת לימוד זו קיבל הבחור מעט מזון שהצליחה להשיג במאמצים אימו של יעקב, ציפורה.

יעקב גדל ונשא לאשה בת למשפחה יהודית מסמרקנד. או אז גילה כי באזורים האלה של רוסיה השלטונות אינם רודפים את הדת בנחישות ובנחרצות כבערי המרכז, והוא החליט להקים שם את ביתו.

בסמרקנד החל להשתתף בתפילות בבית הכנסת החב"די, שהיה מלא מתפללים ובקושי היה שם מקום לעמוד. בהמשך השתתף גם בהתוועדויות החסידיות שהיו נערכות אחרי התפילה, ואלה העניקו טעם חדש ליהדותו. בינתיים התקדם בעבודתו, ובמרוצת הזמן נעשה מנהל בכיר ברשת הטקסטיל. מעמדו אפשר לו להעסיק יהודים רבים שלא רצו לעבוד בשבת. הוא הרבה להכניס אורחים, וכמו כן עזר להקל בעונשם של אסירים יהודים.

יני החליט לגשש בזהירות. הוא לקח עמו מצרכי מזון משובחים, שנועדו לשחד את מי שצריך, וניגש אל משרדו של שפיגל. לתדהמתו מצא את דלת משרדו סגורה, והשלט שעליה, הנושא את שמו ותפקידו, חסר. ברוסיה זה היה סימן לא טוב, שכן משמעות הדבר שהיושב במשרד נשלח למאסר.

יני נחרד. אם שפיגל הואשם על השתתפותו בברית מילה, הרי שהוא ומשפחתו הבאים בתור. מבוהל החל לחקור את פשר היעדרותו של שפיגל, אך נאמר לו כי הוא פרש מתפקידו מפני סיבות בריאותיות. יני נרגע. עם זה, פנה אל ביתו של שפיגל כדי לשוחח עמו.

להפתעתו, מצא את שפיגל בריא לגמרי. "למה פרשת?", שאל יני, ותשובתו של שפיגל הממה אותו: "בהיותי אצל נוכחתי בגודל ההקרבה שהייתם מוכנים לה בעבור עריכת הברית לבנכם. מסירות נפש זו ותחושת החמימות ששרתה ביניכם נגעו ללבי עד מאוד. החלטתי כי מוטב לי לעזוב את המשרה הרמה כדי לחזור ולחיות כיהודי..."

שמעיה מרינובסקי, ששימש רבם של חסידי חב"ד, נתכבד להיות הסנדק. הברית נערכה במהירות, והתינוק, שנקרא שמו בישראל מתתיהו, על שם מרים נס המרד בגזרות היוונים, הוחזר לידי אימו.

החגיגה נמשכה ליד שולחנות ערוכים. פתאום התעורר שפיגל ושאל: "מיהו היהודי הקדוש הזה?". כוונתו היתה לרב מרינובסקי, שזקנו הלבן ופניו העדינות שיוו לו הדרת פנים מיוחדת.

הכל נחרדו. האם הבחין בנעשה? כדי להסיח את דעתו הסבירו כי מקובל להביא לשמחה צדיק, שיחזיק את הילד ויברכו... שפיגל התעקש: "אני רוצה לנשק את ידו של האיש הזה". הרב מרינובסקי ניגש אליו, חיוור לגמרי, ושפיגל רכן בהכנעה ונשק את ידו.

הימים הבאים היו מלווים חשש כבד. איש לא ידע אם שפיגל הבחין בנעשה, אם דיווח על כך לשלטונות, ואם מרחפת סכנה מעל ראשם של יני, הרב מרינובסקי והקהילה כולה.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

הנשמה ממתינה למעלה לזמן בו תזכה לרדת לתוך גוף, כי הנשמה חשה כמה מסוגלת לפעול בהיותה כאן למטה. היא מסוגלת להגיע ל"התענג על הוי". אם כן, למתי דוחים זאת?

(מתוך 'היום-יום' ט"ו חשוון)

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת לך לך

היפרדות אברהם מלוט והבטחת הארץ לזרעו

בחזרתם לארץ פורצות מריבות בין רועי אברהם (שהיו מוסריים ויראי שמים) ובין רועי לוט (שהיו מושחתים ופרועים). אברהם מציע ללוט כי יפרדו זה מעל זה, ומאפשר לו להיות הראשון אשר יבחר את מקום התיישבותו. לוט בוחר להתיישב בכיכר הירדן אשר במישור סדום ועמורה, אזור שבאותם ימים היה טובל בירק, משופע במים ומיושב באנשים רעים ומושחתים. לאחר הפרדותו מלוט, מבטיח הקב”ה לאברהם ולזרעו את ירושת ארץ כנען כולה לנצח, ומברכו אשר אף כי חשוך בנים הוא, יזכה לזרע שיירבה כעפר הארץ. אברהם מתיישב באלוני ממרא שבחברון ובונה במקום מזבח לה’.

מלחמת המלכים והצלת לוט

מלחמה פורצת בין מלכי ארץ כנען וסביבתה. ארבעה מלכים ובראשם כדלעומר מלך עילם נלחמים נגד חמישה מלכים מאזור הנגב שמורדים בו וביניהם מלך סדום. חמשת המלכים המורדים מובסים ובין הנלקחים בשבי נמצא גם לוט, אחיינו של אברהם. בשמעו זאת, יוצא מיד אברהם להצילו. הוא נלחם במלכים בסביבות דמשק ומשחרר מידיהם את לוט ורכושו ואת שאר השבויים. מלכי צדק מלך שלם יוצא עם לחם ויין לקראת אברהם השב מן המלחמה ומברכו. אברהם נותן לו מעשר מכל אשר לו וכן משלל המלחמה. בינתיים יוצא לקראת אברהם גם מלך סדום אשר מוכן לוותר על רכוש עירו

אברהם יוצא מחרן ועולה לארץ

אברהם מצטווה ע”י הקב”ה ”לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, אל הארץ אשר אראך”. ומיד, מצויד בברכותיו של הקב”ה, יוצא אברהם מחרן, מלווה באשתו שרה ובאחינו לוט, ואיתם כל האנשים והנשים שהתקרבו על ידם לאמונת ה’ אחד, ורכושם איתם.

בהגיעם לארץ כנען, חוצים הם את הארץ מצפונה, דרומה לשכם, אלון מורה ובית אל. בדרכם בכנען מתגלה ה’ לאברהם ומבטיחו ה’ הארץ שאתה נמצא בה מובטחת לצאצאיך. אברהם מודה לה’ בהקמת מזבח לאלוקים במקום. לאחר מכן הוא מתיישב ממזרח לבית אל ובונה גם שם מזבח לאלוקים.

ירידת אברהם מצריימה

בשל רעב כבד השורר בארץ כנען (ישראל), יורד אברהם למצרים. קודם כניסתם למצרים מחליט אברהם להסתיר כי שרה היא אשתו כדי להציל נפשו מן המצרים שטופי הזימה, ומבקשה לומר כי אחותו היא.

בהגיעם מצרימה אכן נלקחת שרה לבית המלך, ופרעה מעניק לאברהם בעבורה שפע מתנות. אלא שמאותו רגע, בדרך נס, פוגעים נגעים קשים בפרעה ובאנשי ביתו. פרעה מבין מיד כי עונש הוא, על דבר שרה שאינה אלא אשת אברהם, וממהר להחזירה לבעלה. הוא מותיר בידי אברהם את המתנות ומשלח אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו מארץ מצרים בליווי אנשיו לשומרם בדרך.

הבנים, הקשיחה שרה יחסה כלפיה והטילה עליה מטלות רבות ועבודות קשות ללא נשוא, עד אשר ברחו הגר מן הבית. בהיות הגר במדבר, מתגלה מלאך האלוקים אליה ואומר 'עליך לחזור בית אברהם ולקבל עליך את מרות שרה גבירתך'. המלאך מבטיחה כי תזכה ללדת בן שזרעו ירבה ככוכבים, אך מוסיף ואומר כי בנה ישמעאל זה יהיה "פרא אדם – ידו בכל ויד כל בו".

בן 86 שנה היה אברהם כאשר ילדה לו הגר את בנו. את שמו ישמעאל נתן לו ברוח הקודש, שהרי שמע את דברי המלאך לאימו במדבר כאשר הורה לה לקוראו בשם זה על שם ששמע ה' את בכיה וראה אותה בעלבונה ומצוקתה.

מצות המילה ולידת יצחק

בחלוף השנים, בהיות אברהם כבר בן תשעים ותשע שנה, שוב מתגלה אליו הקב"ה ומבטיחו כי יהיה "אב המון גויים". כרמז לדבר מוסיף ה' לשמו את האות ה', ומעתה לא ייקרא עוד אברם כי אם 'אברהם'. הקב"ה חוזר ומבטיחו כי בניו ישלטו על עמים רבים ועל מלכיהם ויירשו את הארץ.

ה' מצוה את אברהם בן ה-99 שנה למול עצמו וכן כל זכר (בן שמונה ימים) מצאצאיו ומכל הנלוים אליו. מעתה תיקרא גם שרי בשם 'שרה' (במשמעות שררה – ששרה היא לרבים) ולא 'שרי' כפי שנקראה עד עתה (במשמעות שררה רק על ביתה פנימה). גם אותה מברך ה' כי תלד בן שממנו יצאו עמים רבים ומלכים גדולים. לאחר מילתו, למרות גילם המופלג, יולדת שרה בן לאברהם. ה' מבקש כי ייקרא שמו 'יצחק' מלשון צחוק ושמחה, וכי עליו ועל זרעו חלים דברי השבועה וההבטחה האלוקית לאברהם אבינו ב'ברית בין הבתרים'. ואילו ישמעאל, אומר ה', גם זרעו ירבה במאד מאד, שנים עשר נשיאים יוליד ויהיה לגוי גדול.

לאחר מכן מצוה ה' את אברהם למול את בנו ישמעאל (בן ה-13) ואת כל בני ביתו ועבדיו הזכרים.

שנבזז אך מבקש כי יוחזרו השבויים. אברהם נשבע לו כי יחזיר את כל השלל מבלי להשאיר לעצמו דבר, מלבד חלקם של ענר, אשכול וממרא המגיע להם על שנלחמו לצידו.

'ברית בין הבתרים'

הקב"ה נגלה לאברהם ומבטיחו הגנה ושכר רב בגין צדקותו.

אברהם שואל את הקב"ה מה יועיל לו שכר ונכסים בעודו חשוך בנים?

ה' מודיעו כי יולד לו בן. הוא מצווה להביט בכוכבים ומבטיחו שכשם שאי אפשר למנותם, כך לא יהיה ניתן למנות את הצאצאים שיצאו מבנו יורשו.

לחיזוק הבטחתו כי זרעו יירש את הארץ, כורת ה' עם אברהם את 'ברית בין הבתרים'. על פי ציווי ה' לוקח אברהם שלושה עגלים, שלוש עיזים, שלושה אילים, תור וגוזל יונים ובותר את הבהמות והעופות. עם שקיעת השמש מתגלה אליו האלוקים והם עוברים בין הבתרים (סמל לכריתת ברית נצח בין העוברים בתווך בין שני חצאי דבר אחד שלם). אזי נופלת על אברהם תרדמה כבדה וחשיכה עצומה. בחלומו מבשר ה' לאברהם אודות גלות צאצאיו ארבע מאות שנה במצרים ואודות הסבל הנורא, העוני והשעבוד שיהיו מנת חלקם בגלותם שם. אך בסוף גלותם יענשו משעבדיהם ובני ישראל יצאו מארץ מצרים ברכוש גדול. ושוב מבטיחו ה' בחלומו אודות הארץ המובטחת.

הגר וישמעאל בנה

לאחר שנות נשואין רבות, עדיין אברהם ושרה חשוכי ילדים. שרה מציעה לאברהם לקחת לו לאשה את הגר שפחתה, בתקווה כי באם תלד לו הגר, ימשיך הדבר ברכה על ביתם ותלד גם היא. אולם כשהרתה הגר לאברהם והחלה מזלזלת ומקילה ראש בשרה גבירתה חשוכת

עלייה והילוך שבאין ערוך לגמרי!

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

עבודה בדרך הליכה אמיתית

שם הפרשה הוא "לך-לך" [אף שבפרשה זו ישנם ריבוי ענינים, ואילו ציווי הקב"ה לאברהם "לך לך מארצך וממולדתך גו" מופיע רק בפסוקים הראשונים שבסדרה, אף על פי כן, נקראת כל הפרשה כולה בשם "לך-לך" – הרי זה מזכיר ומעורר שהעבודה צריכה להיות באופן של "לך-לך", הליכה אמיתית, למעלה ממדידה והגבלה, באין ערוך לגבי דרגתו הקודמת.

ולא רק כאשר מדובר אודות עניני הרשות אלא גם כאשר מדובר אודות עניני הקדושה, נדרשת העבודה של "לך-לך", עלייה והילוך שבאין ערוך.

לצאת מהטבע והרגילות

זאת אומרת: גם כאשר עבודתו היא במסירות נפש באופן של "בכל מאודך", הנה כאשר מתרגל בעבודה זו, הרי ההרגל נעשה טבע שני, או (כהלשון המובא בפרק ט"ו בתניא) טבע סתם. ומאחר שזה נעשה טבעו ורגילותו, שוב אינו נקרא "עובד אלוקים" על ידי עבודה זו, אלא "אשר לא עבדו".

וכמבואר שם בתניא "מה שכתוב בגמרא שעובד אלוקים היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד, ולא עבדו היינו מי ששונה פרקו מאה פעמים לבד" – שזהו "משום שבימיהם היתה הרגילות לשנות כל פרק מאה פעמים... ולכן זאת הפעם המאה ואחת, היתירה על הרגילות שהורגל מנעוריו, שקולה כנגד כולן... להיות נקרא עובד אלוקים".

והנה, "בימיהם היה הרגילות לשנות כל פרק מאה פעמים", ולכן כאשר לומד מאה פעמים ואחד, נקרא "עובד אלוקים"; אבל כאשר מתרגל ללמוד מאה פעמים ואחד – הרי גם כאשר לומד מאה פעמים ואחד, שוב אינו נקרא "עובד אלוקים" אלא "אשר לא עבדו"! וכפי שידע איניש בנפשיה (יודע איש בנפשו), שכאשר עושה דבר מסויים מצד הרגילות שלו (כשהדברים נעשים בדרך ממילא, כמו בכח ה'אנרציה') – אינו זקוק ליגיעה ולהשתדלות בענין זה, ולכן אינו נקרא "עובד אלוקים" מצד עבודה זו.

להתעלות תמיד – גם במעמד ומצב נעלה ביותר

דוגמה פשוטה לדבר: כאשר נולד ילד יהודי להורים שעבודתם היא באופן של "בכל מאודך" – הרי תיכף ומיד מהרגע שיצא לאויר העולם, "בטרם ידע הנער מאוס ברע ובחור בטוב", הרי הוא גדל באוירה של עבודת ה' באופן של "בכל מאודך".

וכאשר שולחים אותו הוריו למוסד חינוך – הרי יישלח למוסד בו מחנכים גם כן ברוח זו. כי אף על פי שהחינוך הוא אמנם "על פי דרכו" (לכל ילד וילד בהתאם למזגו ותכונותיו), הרי חינוכו שם יהיה באופן שהפנימיות שבזה חדורה בכללות הענין ד"בכל מאודך".

וגם אחר כך הרי הוא דר בסביבה החדורה בעבודת ה' באופן של "בכל מאודך" – ולכן, העבודה של "בכל מאודך" נעשית טבעו ורגילותו, מאחר שאינו יודע אודות אפשרות אחרת – מעולם לא ראה מציאות אחרת!

ולכן, אין זה נחשב לעבודה ויגיעה שלו כי לא היתה לו ברירה להיוולד אצל הורים אחרים, וכאשר הכניסוהו למוסד חינוך הנ"ל (בהיותו בן ג' או ה' שנים) לא שאלו אותו לאיזה מוסד חינוך ברצונו להיכנס (ועל דרך זה בנוגע למוסדות חינוך לבנות), ובמילא נעשתה הנהגה זו לטבע ורגילות אצלו.

ועל זה באה ההוראה מפרשתנו - "לך-לך מארצך וממולדתך ומבית אביך": למרות שמדובר אודות "ארצך ומולדתך" של קדושה (אופן העבודה של "בכל מאודך"), אף על פי כן, מאחר שזהו "ארצך ומולדתך", טבעו ורגילותו כו', הרי הוא במעמד ומצב של "אשר לא עבדו". ועל כן נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

זאת אומרת: נקודת ההוראה (בכל אדם ואדם לפי מדרגתו) מפרשת "לך-לך" היא שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב נעלה ביותר, נדרשת עליה והילוך באופן שבו נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

זאת אומרת: נקודת ההוראה (בכל אדם ואדם לפי מדרגתו) מפרשת "לך-לך" היא שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב נעלה ביותר, נדרשת עליה והילוך באופן שבו נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

זאת אומרת: נקודת ההוראה (בכל אדם ואדם לפי מדרגתו) מפרשת "לך-לך" היא שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב נעלה ביותר, נדרשת עליה והילוך באופן שבו נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

זאת אומרת: נקודת ההוראה (בכל אדם ואדם לפי מדרגתו) מפרשת "לך-לך" היא שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב נעלה ביותר, נדרשת עליה והילוך באופן שבו נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

חדש!!!

עצם הנשמה בהופעה חיה

ערב ניגוני חב"ד עמוקים עם הרב יאיר כלב וחברים מלהקת 'א גרויסע מציאה'

חיבור נפלא של הרב יאיר כלב, נגנים מקצועיים, קהל מרומם, ומקהלה עם נשמה יצרו יחד ערב ניגונים בלתי נשכח!

עכשיו בחניות: דיסק בלעדי מההופעה שיתן לכם לטעום מהעוצמה ולחוש את עצם הנשמה

ב-30 ש"ח בלבד!!!

לפרטים והזמנות: 0525-675770
tanyaor4u@gmail.com

זאת אומרת: נקודת ההוראה (בכל אדם ואדם לפי מדרגתו) מפרשת "לך-לך" היא שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב נעלה ביותר, נדרשת עליה והילוך באופן שבו נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

זאת אומרת: נקודת ההוראה (בכל אדם ואדם לפי מדרגתו) מפרשת "לך-לך" היא שגם כאשר נמצאים במעמד ומצב נעלה ביותר, נדרשת עליה והילוך באופן שבו נדרש ממנו הענין של "לך-לך", עילוי והליכה שבאין ערוך לגבי דרגתו הקודמת, למעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

חסידות על הפרשה לך-לך

דמעות של שמחה פרשת לך לך

אדמו"ר הריי"צ סיפר:

בהיותי ילד נכנסתי פעם בשבת פרשת לך לך, בבוקר לפני התפילה, לחדר אבי (הרבי הרש"ב), ומצאתי 'עובר' על פרשת השבוע ('שניים מקרא ואחד תרגום'). הוא היה שרוי במצב רוח מרומם ובה בשעה זלגו מעיניו דמעות. עמדתי נרעש, בלא שיכולתי להבין כיצד אפשרי מצב רוח מרומם יחד עם דמעות, אך לא העזתי לשאלו על כך. רק במוצאי שבת, כשנכנסתי כדרכי לאבי, אזרתי עוז ושאלתיו לפשר הדבר.

אבא ענה: אלה דמעות של שמחה. ומיד הוסיף והסביר: רבינו הזקן אמר ש'צריכים לחיות עם הזמן', זאת אומרת שיש לחיות עם פרשת השבוע ועם פרשת היום של השבוע. פרשת בראשית היא פרשה שמחה בעיקרה – הקב"ה ברא את העולמות והנבראים, והיה שבע רצון, כפי שנאמר "וירא אלוקים כי טוב"; אולם סוף הפרשה אינו נעים כל כך.

פרשת נח, פרשת המבול, היא פרשה עצובה; אבל סוף הפרשה שמח – במזל טוב נולד אברהם אבינו! פרשת לך לך היא פרשה של שמחה אמיתית. בכל יום

ויום מהשבוע חיים עם אברהם אבינו – הראשון שמסר את נפשו לפרסם אלוקות בעולם, ומסירות נפש זו על התורה ומצוותיה הנחיל אברהם אבינו בירושה לכלל ישראל.

(ספר-השיחות 'תש"ב)

לך אל עצמיותך

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"

על האדם ללכת אל עצמו, אל שורשו ואל מציאותו האמיתית. זאת על ידי שיצא מהענינים הארציים והחומריים, מהדברים הבאים מההרגלים והמידות הטבעיות, ומההשקפות השכליות הלא רצויות.

(לקוטי שיחות)

כל מסעי האדם - בהשגחה פרטית "הלוך ונסוע הנגבה"

מאז שאמר הקב"ה לאברהם "לך לך מארצך" ואברהם נסע "הלוך ונסוע הנגבה", התחיל סוד הבירורים. האדם הולך למסעיו על פי גזרת ההשגחה העליונה, למקום שהניצוצות הצריכים להתברר על ידו מחכים לגאולתם.

(הרבי הרש"ב מליובאוויטש)

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

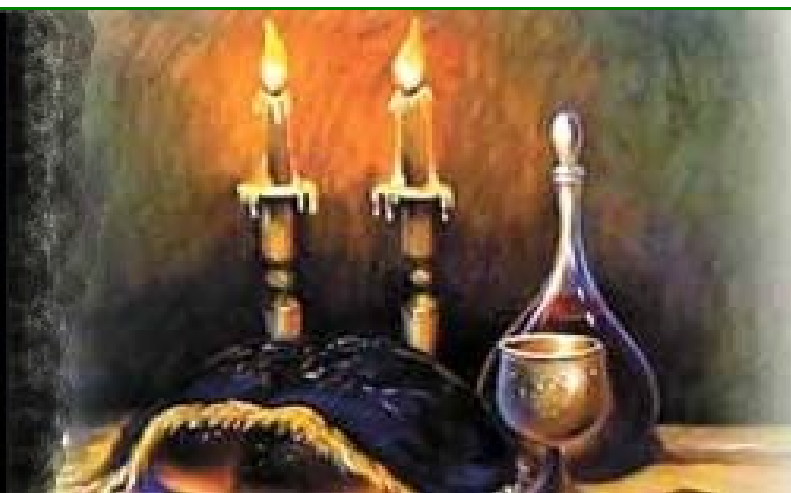
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

עיר	הדלקת נרות	צאת השבת
י-ם	17:36	18:47
ת"א	17:51	18:49
חיפה	17:41	18:48
ב"ש	17:54	18:50

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון